

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

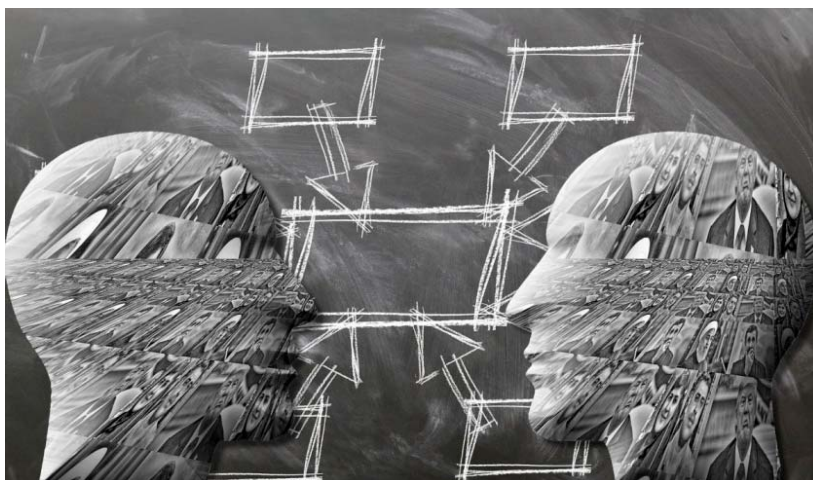
Political

سیاسی

فرستنده: عثمان حیدری

۰۵ مارچ ۲۰۲۰

ریاضت اقتصادی کُشنده است

تحقیقات اخیر در بریتانیا نشان می‌دهد، اشتغال بد و فقر از طول عمر فرد می‌کاهد.

اغنیاء غنی‌تر می‌شوند و در نتیجه سالم‌تر زندگی می‌کنند و فقراء فقیرتر و در نتیجه بیش‌تر مریض می‌شوند.»

تحقیقاتی که زیر نظر Health Foundation انگلستان صورت گرفته بود، روز سه شنبه زیر عنوان «عدالت در امور سلامتی در انگلستان» در رابطه با تکامل و توسعه بهداشت و سلامتی انتشار یافت. این گزارش علمی که هر جمله آن مانند سیلی سختی به گونه است، یکی از دقیق‌ترین و جامع‌ترین انتشارات سال‌های اخیر در مورد مبارزه طبقاتی از بالا در بریتانیای کبیر است.

صندوق بین‌المللی پول: آزمایشگاه مرگ

هسته مرکزی این تحقیقات این است که طول عمر در انگلستان از زمان اجرای سیاست ریاضت اقتصادی در سال ۲۰۱۰ ثابت مانده و حتی به عقب رفته است. این افت را نمی‌توان با زمستان‌های سخت و یا دیگر تأثیرهای اقلیمی دیگر توضیح داد، بلکه سلامت جمعیت بیش‌تر با شرایطی ارتباط دارد که «انسان‌ها زیر آن به دنیا می‌آیند، بزرگ می‌شوند، زندگی و کار می‌کنند و نهایتاً پیر می‌شوند.»

مطابق بر فاکت‌های نامبرده دانشمندان ثابت کردند که کاهش طول عمر زنان و مردان در مناطق شمال شرقی انگلستان که ۱۰ درصد از فقیرترین مردم در آنجا زندگی می‌کنند، بیش‌تر ملموس است، در حالی‌که طول عمر شهروندان در ۱۰ درصد مناطق حومه لندن که غنی‌ترین مردم این کشور در آنجا زندگی می‌کنند، ارتقاء یافته است. همین‌طور در بین انسان‌های قادر به کار در سنین بین ۴۵ تا ۴۹ سال نرخ مرگومیر افزایش یافته است. می‌توان تصور کرد که «شرایط اجتماعی و اقتصادی سلامتی این بخش از گروه‌های سنی را به خطر افکنده است.» هرچه مناطق مسکونی فقیرتر است وضعیت سلامتی مردم آنجا نیز بدتر است.

این یک فاکت شناخته شده است که از نظر آماری مردم غنی دارای طول عمر طولانی‌تری از مردم فقیر هستند. در بریتانیای کبیر دو لبه این قیچی روزبه‌روز بیش‌تر باز می‌شود. بین سال‌های ۲۰۱۰ تا ۲۰۱۲ طول عمر مردان غنی به طور متوسط ۹,۱ سال از طول عمر مردان فقیر بیشتر بود. طول عمر زنان غنی نسبت به زنان فقیر ۶,۸ سال بیش‌تر بود. بین سال‌های ۲۰۱۶ تا ۲۰۱۸ فاصله بین مردان به ۹,۵ سال و بین زنان به ۷,۷ سال رسید. در حالی‌که مردانی که در مناطق مسکونی ثروتمندان زندگی می‌کردند دارای طول عمر متوسط ۸۳,۴ سال بودند، طول عمر متوسط مردان فقیر ۷۳,۹ سال بود. زنان غنی معمولاً ۸۶,۳ سال و زنان فقیر معمولاً ۷۸,۶ سال زندگی می‌کنند. نویسندگان این گزارش یکی از دلایل این روند را اعمال سیاست ریاضت اقتصادی می‌دانند.

صرفه‌جویی در همه امور به ویژه خدمات اجتماعی و بهداشتی «به ویژه به مناطقی که شرایط زندگی به طور کل بدتر از جاهای دیگر است و وجود این خدمات از هر جای دیگری ضروری‌تر است، ضربه می‌زند.» امکاناتی را که دولت در اختیار شهرها و محله‌ها قرار می‌دهد بین سال‌های ۲۰۰۹ تا ۲۰۱۹ قریب ۷۷ درصد کاهش یافته است. بیش از هر جای دیگر در امور امنیت اجتماعی و فرهنگ که هر دو برای تندرستی انسان بسیار «حیاتی» است، صرفه‌جویی شده است.

به طور مکرر در گزارش فوق تأکید می‌شود که تجربیات کسب شده و شرایط زندگی که در طول عمر یک انسان عمل می‌کند روی طول عمر و تندرستی فرد تأثیرگذار است. در همین رابطه در گزارش آمده که تنها در سال‌های ۲۰۱۷ و ۲۰۱۸ تعداد کودکانی که با فقر روبه‌رو بودند ۸ درصد افزایش یافته است. ۴ میلیون کودک خردسال در انگلستان فقیر اند. «بسیاری از کشورهای عضو OECD نرخ فقر به مراتب نازل‌تری را در بین کودکان دارا هستند.» در مدت زمان نامبرده در بریتانیای کبیر ۱۴ میلیون انسان زیر خط فقر زندگی می‌کردند که برابر با ۲۲ درصد جمعیت کشور است. «برای بسیاری از مردم، کار دیگر، امکانی برای خروج از فقر نیست.» اغلب کسانی که امروز فقیر محسوب می‌شوند، شاغل به کارند.

این وضعیت ناشی از اقدامات سیاسی و خواسته شده و عمدی است. «رفرم‌هایی» که بین سال‌های ۲۰۱۵ تا ۲۰۱۷ در رابطه با مالیات‌ها و خدمات اجتماعی صورت گرفت دارای خصلت «کاهنده» بود. مردمان فقیر به دنبال آن به فقر فقر و بدهی رانده شدند در حالی‌که ۳۰ درصد جامعه از تخفیف‌های مالیاتی قابل توجهی بهره‌مند شد. فقر یک باعث یک چرخه شیطانی است. تقریباً ۴۰ درصد خانوارها در انگلستان بیش از یک‌سوم درآمد خود را برای سکونت هزینه می‌کنند. علاوه براین،

از همین‌رو تحقیقات بنیاد بهداشت بی‌دلیل بازار کار را زیر نظر قرار نمی‌دهد. این فاکتور نیز تأثیرهای سنگینی روی سلامتی انسان‌ها دارد. هر چند به تعداد شاغلان به کار افزوده شده است ولی به همین صورت به تعداد مشاغل بی‌ثبات و متزلزل و بد و به همین صورت به رشد استرس در محل کار افزوده شده است. تنها دستمزدهاست که هنوز در سطح ۲۰۱۰ باقی مانده است. به عنوان نمونه قراردادهای «صفر ساعت» Zero hours نامبرده می‌شود که مبین مناسبات

اشتغالی است که فرد مزدور مدام در حالت آماده‌باش قرار دارد ولی نه حداقل دستمزد و نه حداقل ساعات کار برایش تضمین می‌شود. در سال ۲۰۱۰ بیش از ۱۶۸ هزار انسان در این بخش در استخدام بودند. تعداد آن‌ها در سال ۲۰۱۸ به ۹۰۰ هزار نفر رسید. کسانی که در شغل‌های نازل‌مزد به کار مشغولند عمدتاً در این جمع قرار دارند. در گزارش آمده: «به دلیل تأثیرگذاری بر سلامتی فرد این‌گونه قراردادهای کاری نقش مؤثری در ایجاد نابرابری سلامتی در جامعه

ایفاء می‌کند.»

منبع: Junge Welt

تارنگاشت عدالت